

LÁ THƯ MỤC VỤ

“*Vì chung ai muốn cứu mạng sống mình, thì sẽ mất; còn ai đành mất mạng sống mình vì Thầy, thì sẽ được sống*”. Câu nói của Chúa Giêsu trong bài Phúc âm Chúa nhật tuần này không những là kim chỉ nam để có sự sống đời sau, mà còn là công thức để giúp chúng ta sống ở đời này nữa.

Có một sự khác biệt giữa hiện hữu (existing) và sống (living). Để hiện hữu thì đơn giản chỉ cần phổi còn thở, tim còn đập; nhưng để sống chúng ta cần được sống trong một thế giới đáng sống, một nơi có sự bình an trong tâm hồn, có niềm vui trong trái tim, và thấy rung động từng giây phút. Câu nói trên của Chúa giúp chúng ta một công thức để phân biệt giữa hiện hữu và sống.

Đoạn Phúc Âm trên được viết vào lúc cơn bách hại giáo hội sơ khai ác liệt nhất. Thánh Matthêu muốn nhắn nhủ những tín hữu đang gặp thử thách rằng nếu bạn bỏ niềm tin để cứu lấy mạng sống mình, thì thật ra bạn đang mất đời sống của bạn. Vì người bỏ đức tin để cứu lấy mạng sống mình, thực ra sống mà như chết. Còn người trung thành với đức tin, họ có thể chết nhưng chết để sống.

Thời đại hôm nay và thế hệ trẻ bây giờ không mấy ai đặt vấn đề tử đạo, nhưng câu nói của Chúa vẫn đúng, vì nếu chúng ta luôn đi tìm sự an toàn, sự dễ dãi, sự tiện nghi, nếu tất cả mọi quyết định đều dựa trên sự khôn ngoan thế tục và tính toán hơn thiệt, chúng ta sẽ đánh mất những cái làm cho cuộc đời đáng sống. Nếu chỉ muốn yên thân và an phận thì có những hệ quả sau: đời sống sẽ trở nên uỷ mị và mềm yếu nhưng sống cho đáng sống đôi lúc cần phải mạo hiểm và liều lĩnh. Đời sống sẽ trở nên ích kỷ nhỏ nhen, trong khi đời sống đáng lý phải được chiếu tỏa bằng sự phục vụ. Cuộc sống sẽ chỉ bám chặt vào mặt đất trong khi đáng lẽ ra phải vươn lên tới những vì sao. Một người chỉ biết tìm sự an toàn thì sẽ ngừng làm người vì con người được dựng nên giống hình ảnh Thiên Chúa, mà Thiên Chúa là Đấng đã liều thân, bỏ trời cao xuống làm người để cứu loài thụ tạo mỏng dòn là chúng ta.

Có một bài học lịch sử đơn giản là chính những tâm hồn biết phiêu lưu, biết từ bỏ những an toàn và bảo đảm, là những người được ghi danh vào lịch sử và có những đóng góp lớn lao cho nhân loại. Thật vậy, nếu không có những người sẵn sàng chịu rủi ro trong những thí nghiệm thử thuốc thì rất nhiều loại thuốc chữa bệnh không thể có mặt. Nếu không có những người dám mạo hiểm trong việc áp dụng những sáng kiến mới, thì nhiều loại máy móc giúp đời sống tiện nghi hơn chẳng bao giờ được sáng chế ra. Nếu người mẹ không sẵn sàng liều lĩnh thì đứa trẻ chẳng bao giờ được chào đời.

Cuối tuần vừa qua trường Việt Ngữ của cộng đoàn tổ chức hội chợ để gây quỹ xây nhà xứ và trường học. Nếu các thầy cô và các phụ huynh không hy sinh bỏ thời giờ, sức lực và tiền bạc ra để làm các gian hàng thì làm sao cả cộng đoàn có một cuối tuần thật vui, cũng như có một số tiền kha khá cho công quỹ của cộng đoàn.

Không có sự thành công nào trong cuộc sống mà không phải trả giá. Muốn trở thành một danh cầm mà không bỏ thời giờ và tiền bạc ra để học và tập luyện thì sẽ chẳng bao giờ có thể biến ước mơ thành hiện thực được. Các màn non âm nhạc trong cộng đoàn cuối tuần qua đã trình diễn thật xuất sắc các tiết mục của mình trong buổi trình diễn nhạc cụ kết thúc buổi hội chợ. Bên dưới sự thành công của từng tiết tuc là sự khổ luyện mỗi ngày của từng em cũng như bao hy sinh về thời giờ lẫn tiền bạc của cha mẹ các em.

“*Chính lúc quên mình là lúc gặp lại bản thân*” (Kinh Hoà Bình của Thánh Phanxicô) . Khi chúng ta hy sinh bản thân, chúng ta có thể mất mát thời giờ, sức lực, tiền bạc nhưng bù lại chúng ta được một niềm vui và hạnh phúc mà có bao nhiêu tiền cũng không mua được. Khuôn mặt hi hã của những người trong ban tổ chức hội chợ cuối tuần qua đã chứng minh cho chân lý đơn giản này.

Đời sống chúng ta giàu có phong phú không phải tại vì chúng ta thu góp tích trữ được nhiều của cải, nhưng là nhờ chúng ta biết cho đi, và biết rộng tay ban phát. Nhưng cho đi của cải vật chất mới chỉ là cho đi một chút ít. Cho đi chính mình mới là cho đi trọn vẹn. Nếu chúng ta đóng góp nhiều tiền của cho cộng đoàn mà chúng ta chẳng bao giờ về tham dự chung với cộng đoàn, thì chúng ta chưa phải là thành viên thực thụ của cộng đoàn. Món quà thực thụ chúng ta dâng cúng cộng đoàn là sự hiện diện của chính chúng ta. Cũng vậy, món quà thực thụ chúng ta dâng tặng Đức Kitô, đó là toàn thể cuộc đời của chúng ta. Không có thứ gì có thể thay thế cho nó được.